

עופר קציר ז"ל 30 ללכתו מעמנו

אבות ובנים

מילים ולחן: אביתר בנאי

תיכף אני ארצה שתלכו מפה
שאוכל כבר ליפול בשקט
שלא תראו את הפצעים נפערים
שנשאר לבד ונשבר לאט

תוותרו כבר ותלכו מפה
שאוכל כבר לצעוק בשקט
בלי המבט הקרוע שלכם
שנשאר לבד ונשבר לאט

אבות ובנים סבתות ונכדים
הלב של אמא מתפוצץ
מי אשם לה מי אשם לי
מי ייפרד ממי
אבא בוכה על בן בוכה על אבא

תיכף אני ארצה שתלכו מפה
לא אפחד ליפול לא אפחד לגדול
לטבוע או לשוט לחיות או למות

אבות ובנים סבתות ונכדים
הלב של אמא מתפוצץ
מי אשם לה מי אשם לי
מי יקבור את מי
אבא בוכה על בן בוכה על אבא
אבא בוכה על בן בוכה על אבא.

* ליאור שרה לעופר באזכרה

תפילה / לאה גולדברג
למדני אלוהי ברך והתפלל,
על סוד עלה קמל על נגה פרי בשל,
על החירות הזאת
לראות, לחוש, לנשום.
לדעת, לייחל, להיכשל.

למד את שפתותי ברכה ושיר הלל
בהתחדש יומך עם בוקר ועם ליל
לבל יהיה עלי יומי היום
כתמול שלשום,
לבל יהיה יומי
עלי הרגל.

עופר שלי,

רצינו ללמד אותך, להיות פתוח לעולם, לטבע, לבני אדם. לרחש העלים, לרפרוף כנפי ציפורים נודדות, לקצף שעל גלי הים, לגוני הצבעים ביער ובחורשה, לאבנים המספרות סיפורים. גדלת לנו עם לב פתוח – לטבע, למרחבים, לאנשים, ועשית הכול באהבה גדולה – כולך חופן את החיים בחיבוק ענק.

מתרגש, מתלהב, מתפעל, מתפלא, מריח, מרגיש – לומד עם כל החושים. בכל מקום בו עברת, בכל תפקיד, או תחביב, אספת לך עוד חברים, עוד אוהבים. ולמה, למה הלכת כל-כך רחוק? למה חצית את גבול הסכנה? עכשיו מילים יפות כבר לא עוזרות. אוהביך חיכו לך על החוף, מתפללים, מייחלים לראותך יוצא עם החיוך הזה שלך ומספר על עוד הרפתקה שהסתיימה בשלום.

אוי, כמה היינו רוצים להתעורר מהחלום הרע הזה ולהתחבק איתך בן אהוב שלנו.

אמא מיכל

יפעת כותבת לעופר

אני נוהגת ברכב בדרך לעבודה ושומעת ברדיו את השיר "דמיון חופשי" של יצחק קלפטר, ומזדהה. בזמן האחרון אני מרשה לעצמי קצת דמיון חופשי. עם קצת דמיון חופשי אני רואה את שנינו יחד, רק אתה ואני, גולשים אל הרוח מעבר להרים, צונחים אל החושך בערפול חושים, טסים לירח, אל הכוכבים. אני מרשה לעצמי קצת דמיון חופשי: שנינו יחד, אתה ואני נוסקים אל האופק ונעלמים, יורדים אל המים הסוערים, צוחקים לשמש ולעננים. אבל אתה לא איתי, זה רק בראשי. בראשי, בנשמתו ובלבי כל רגע מהחיים האלה, מאז שהלכת. נדמה כאילו הפכנו סופית לאדם אחד, ואני מרגישה אותך ואת המחשבות שלך בנוגע לכל דבר. אבל אין את הפנים היפות ואין כבר חלומות. רק זיכרונות.

עופר

"עופר של יפעת". עופר, שהחוט המקשר בינינו היה האהבה ליפעת. לאט לאט למדנו להכיר אחד את השני. בימים שאחרי התאונה שלך ראיתי המון תמונות. תוך כדי החיטוט בתמונות מהשנים האחרונות, נזכרתי בהמון חוויות קטנות-משותפות שהיו לנו. שהיו נראות לי אז כל כך רגילות ויומיומיות, שלפעמים לצלם אותן היה נראה אפילו קצת מיותר, ועכשיו הן מקבלות ערך אחר בעיניי. חודש עבר מאז יום שישי הנורא ההוא, וחודש שאני לא מצליחה להשתחרר מהצמרמורת שהרעידה אותי באותו הלילה. חודש שאני מגלגלת בראש שוב ושוב את כל העובדות, שלא נותנות לדמיון שלי לנוח. חודש שאני כואבת. מוות הוא חלק בלתי נפרד מהחיים - זוהי המנטרה שלנו בשיעורי ביולוגיה. לצערי אתה לא האהוב הראשון שנפרדתי ממנו, אתה לא האובדן הראשון שחווינו במשפחה, ההלם והטרגדיה מוכרים. אך לאבד אותך זה שונה, זה לאבד את החלומות ששמחתי לחלום אותם; את הרגעים הפשוטים שרק אתה ויפעת ידעתם להעריך; את ההרפתקנות, את הצחוקים שלנו בתוך המשפחה - שכבר הבנת והשתתפת, וסיפרת סיפור כשאמרו לך לעשות זאת; את האחיינים שחיכיתי לחבק, ואת השמחות שחיכיתי לשמוח; את המשפחה הגדולה שרציתי שנהיה וכבר היה לי ברור שאתה חלק ממנה. פתאום יום אחד, גל אחד או דג אחד, או שבריר שנייה אחת - וכבר אין. חודש אחרי אני מרגישה שאני צריכה להיפרד. לחבק אותך חזק איפה שלא תהיה, להגיד שאהבתי שהיית חלק מאיתנו, שהנוכחות שלך נתנה תוקף חגיגי לכל מפגש, ושהערצתי את האופן בו אהבת את יפעת שלי. מאחלת לך שלוה, שקט ומנוחה. זה הזמן להרפות.

שלום, מאיילת

עופרי

בשנים האחרונות נפגשנו מעט. אני טסתי לאמריקה הרחוקה, ואתה נשארת לבנות בית עם יפעת. אני כל כך מצטערת ולא בטוחה שידעת, עד כמה אהבתי אותך.

אהבתי את הדרך שלך לחיות את החיים, לחוות את הרגע, ליהנות מהדברים הפשוטים, הכל כך יומיומיים, את החיבוק הענק שלך ואת החיוך התמידי השובב שלך.

כשהודיעו לנו, לי ולאימא, על האסון הנורא, אמא ישר רצתה להתחיל לכתוב, והיא ביקשה שאזכיר לה דברים עלייך. אני הייתי כל כך בהלם, שכל מה שיכולתי להיזכר בו באותו הרגע, היה החיוך שלך. אבל זה באמת מה שייצג אותך "החיוך". ואמא שאלה אותי זהו??? זה מה שיש לך להגיד? ולא הצלחתי להיזכר בשום דבר.

גם עכשיו החיוך הזה, מסמל אותך בעיני, בצורה הטובה ביותר, כי כל דבר שעשית בחיים האלה נעשה עם חיוך וחשיבה חיובית.

אם יש משהו שאני לוקחת ממך וכבר התחלתי ליישם (למרות הקושי העצום בחסרונך) זה לחיות את החיים עם חיוך ואופטימיות וליהנות מהדברים הפשוטים ביותר, מחיבוק של המשפחה, מחברים טובים, ולהעריך כל דקה ודקה מהחיים האלה, שפתאום הפסיקו להיות כל כך טריוויאליים.

בכל המפגשים האחרונים שלנו נדנדתי לך, כמו פולנייה אמיתית, מתי תעשו בני דודים לגיא ודניאל, בר ויהלי, וכבר פינטזתי על הילדים שלנו ושלכם משתוללים על הדשא של הסבים. אתה תמיד אמרת לי, שאם היית יודע שהם יצאו מושלמים כמו הילדים שלי – כבר מזמן היית עושה ילד. אין ספק שהם היו יוצאים כאלה, והיית יכול להיות אבא מדהים. כל כך חבל ועצוב לי שלא הספקת לחוות את זה.

גאיו אמרה שאם הייתה לה משאלה, היא הייתה מבקשת שעופר לא ימות, ואין ספק שכולנו היינו מצטרפים למשאלה הזאת.

עופרי,

אנחנו נחיה ונעזור להורים לחזור לחיות באותה חיות ונחגוג ונשמח, כי זאת המורשת שאתה השארת לנו.

אני שולחת לך

חיבוק ענק ואוהב.

אוהבת, לילך

עופר

חודש עבר.

אנחנו מקבלים המון חיבוקים, אתה יודע?
המון חיבוקים שאתה פיזרת סביבך, בלב רחב ופתוח לכולם.
המון חיבוקים שידעת להעניק בחום ובאהבה פשוטה לכל מי שנקרה בדרכך.
ועכשיו הם חוזרים אלינו החיבוקים האלו- בזכותך.

ובחודש הזה שעבר,

החיים נחלקו ללפני ואחרי.

מה היינו אז

ומי אנחנו מאז.

מי אנחנו - כל כך בלעדיך,

אבל כל כך מרגישים אותך, אתה נוכח וכל כך קשה להפנים ולקלוט.

ובאמת, כל דבר מזכיר לי אותך -

יום חורף שטוף שמש מזכיר לי את השבת ההיא, הבהירה והאפלה, בה דקות של תקווה התחברו לשעות של ייאוש
והפנמה.

גבר עם תספורת דומה שנקלט בזוית העין - ומייד אני בטוחה שהנה אתה כאן,

כי כל-כך טבעי שתהיה כאן.

כי אתה כל כך גדול

ומחייך

ואיש של חיים.

הכל בגדול

ובשמחה פשוטה וטובה,

אוהב חיים.

ואנחנו משתדלים חמוד, בחיי שאנחנו משתדלים,

מנטרה אינסופית שאולי בסוף תדבק בנו ותהפך למציאות.

אנחנו יודעים שבחרת לך המון דברים שגרמו לך אושר

ב - 38 השנים האלה בהן היית אתנו.

אנחנו יודעים שהשארית בור ענק

ואנחנו יודעים שנעשה הכל על מנת לדבוק בחיים, להתאוות

אליהם.

כי ככה אתה השכלת לעשות.

לחיות באמת ולא רק לחלוף כאן מיום ליום.

אנחנו נשארים כאן חמוד, לומדים לחייך מחדש,

לומדים לנסות לשמוח בפשטות היפה של היומיום.

אנחנו נשארים כאן,

כדי להמשיך לחלום

ולחיות

ולהיות

וללמוד לחבק כמוך,

ברוחב לב.

יונת שלך

הלב מלא

יניב שגיא כתב אלינו במכתבו דברים מרגשים מאוד והוסיף:

"...ועכשיו הגלגל מסתובב ואת זו (מיכל) שצריכה את התמיכה והחום של הקהילה המיוחדת שלנו. מתנחם בדיעה הבטוחה שאתם עטופים ואהובים כמו שרק עין השופט שלנו יודעת לעטוף...."

חסרות לי מילים לתאר את ההתרגשות והכרת התודה לרבים כל כך שעוטפים אותנו, מתעניינים ומביעים רגשות בצורה כל כך מחממת. החלטנו לחזור לעבודה, ל"שגרה", להיפגש עם המציאות, להיות בין חברים והדרך הזאת, המחבקת, המבינה כל כך - עוזרת לנו. טוב לנו לשמוע עוד סיפור על עופר שלנו, לקבל עוד זווית שלא הכרנו, לדעת שלא נשארנו לבד עם הקרע הנורא. חברים כתבו לנו:

- * "מילים טרוויאליות של חיי יום-יום נראים לי 'כבודות' בצד כל שעבר עלייך ועל עמוס.
- * רבים מאיתנו מתארים, חושבים, מדברים, לא תופסים ואף 'כועסים' - מדוע???
- * חושבים על מה שעובר עליכם, כל המשפחה ובעיקר עלייך ועל עמוס. החיים השתנו ברגע ובודאי - גם 'סדר העדיפויות'.
- * ככל שפגשתי את עופר, היו לי איתו יחסים מיוחדים עם הרבה הערכה וכבוד הדדי. לעופר הייתה תכונה של משיכת חברים לידידות, לעזרה, לדאגה לזולת. קשה למצוא כיום צעירים כאלה! תמיד בסבר פנים נינוח, עם חיוך והשראת ביטחון לסביבה.
- * התברכתם במשפחה ענפה, תומכת ואהובה. זאת בוודאי אחת הסיבות העיקריות להמשך לבוא - למרות שאני בטוח שכבר שום דבר לא יהיה כמו אתמול-שלשום!
- * מאחל לכם נחת ממשפחתכם האהובה, הבנות והנכדים.
- * מאחל לך שתגייסי את הכוח להמשיך לעבוד בחריצות הידועה שלך, בהבנה ותמיכה כמו עד עכשיו".

ונאוהה הגיבה והוסיפה משלה:

"מכתב מקסים. הזדהיתי עם כל מילה. אף כי לא הכרתי את עופר מקרוב, נשבה ממנו רוח טובה וחמה והיא דבקה בכל אשר נגע. כך חשתי אותו. כל כולי תקווה שהאסון הנוראי, באופן פרדוקסאלי, גם יגביה אתכם, משום שהוא מעניק משמעות לחיים ולמוות - גם אם היא כל-כך קשה ועצובה. זה המעט שיכולה לומר כעת. אוסיף עוד כאשר אוכל. מחבקת אותך ואת כל המשפחה היקרה שלך".

תודה לכולם וחיבוק. מיכל והמשפחה

הילה בחרה שיר זה של לאה גולדברג לעופר

וקראה אותו באזכרה:

הכל, הכל אשר אהבנו פעם
חולף בתוך עיניך הלחות
אל תסתכל בי כך
כי אין שום טעם
לזכור מה שקוראים הנשכחות.
הנשכחות שאי אפשר לשכוח
האבדות שאין מהן מפלט
הנשכחות שאי אפשר לשכוח
האבדות שאין מהן מפלט.

דימיתי שהזמן עמד מלכת
שעוד עומדים כאז בבלבובם
עצי תפוח או גני שלכת
פורשים כאז את שטיח זהבם
כמו לא נחרב עלינו עולמנו
כמו לא נדע את כל אשר נדע
כמו עומד ביתינו ומקומנו
שולחן לבן ערוך לסעודה.